

BRANDON
SANDERSON

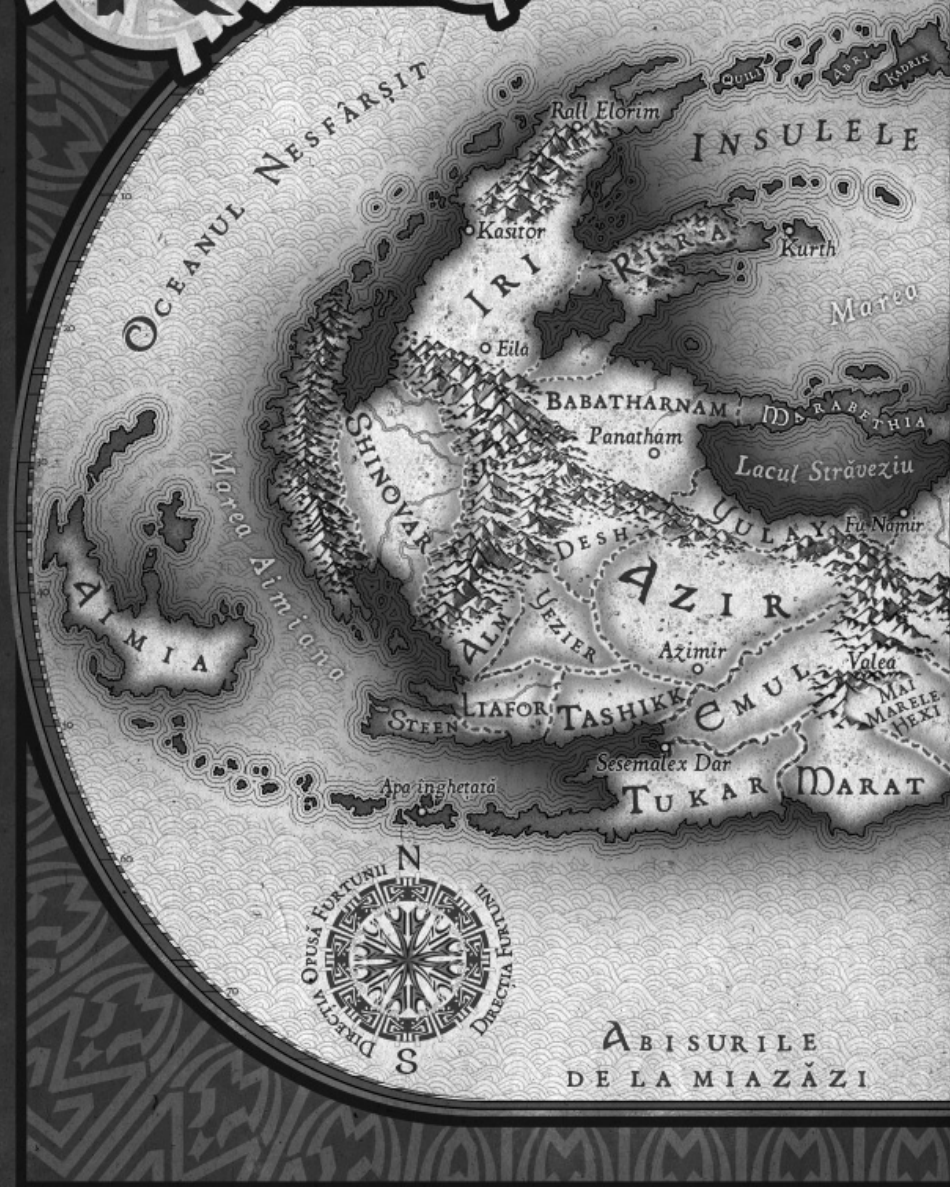
CALEA REGILOR

Cartea întâi din
ARHIVA LUMINII DE FURTUNĂ
volumul I

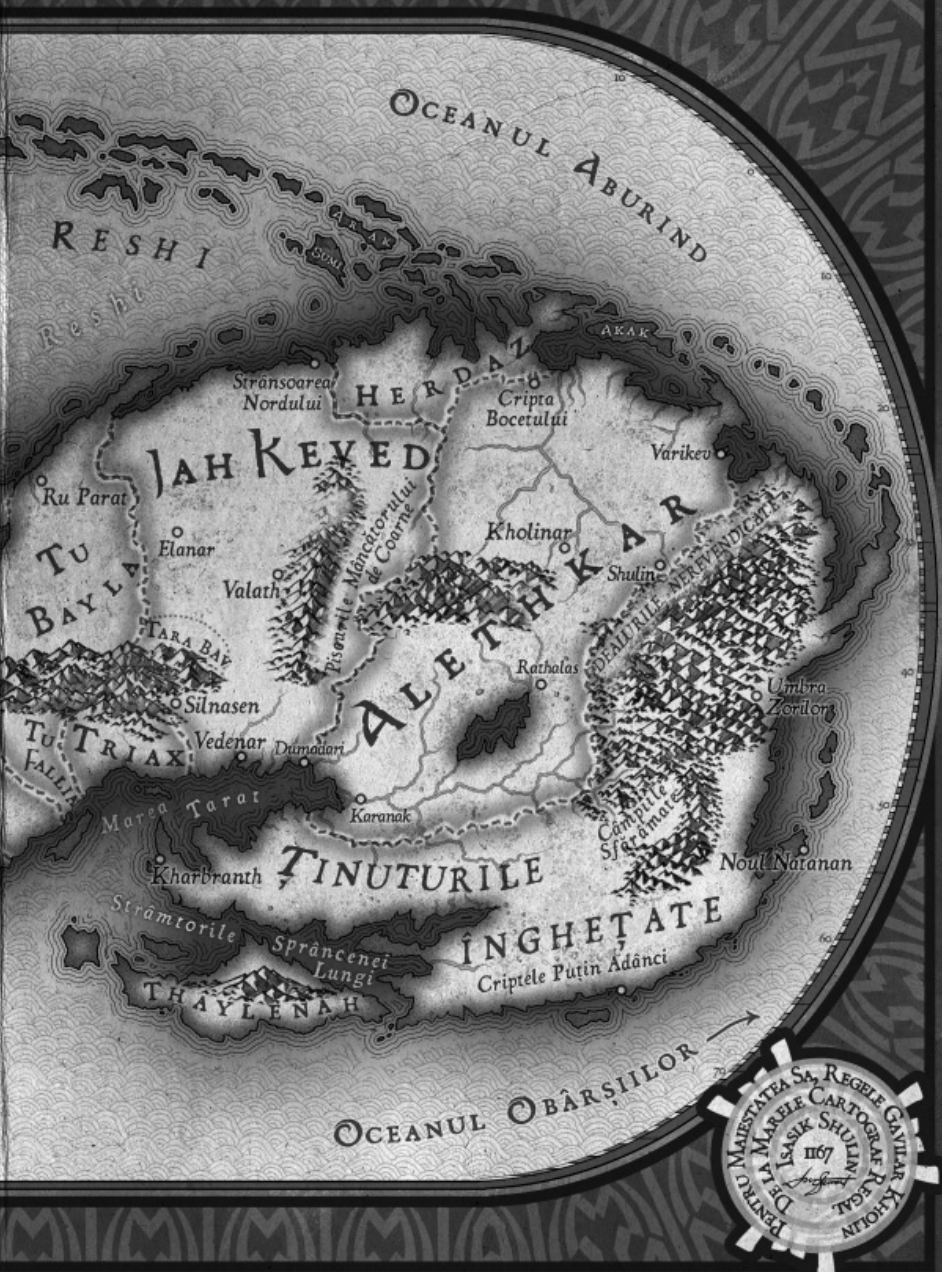
Traducere din limba engleză
de Ana-Veronica Mircea

PALADIN

Roshar

ABISURILE
DE LA MIAZĂZI

PRELUDIU LA ARHIVA LUMINII DE FURTUNĂ

Kalak ocoli un colț de stâncă și se opri, împleticindu-se, în fața unui clastotrăsnet muribund. Uriașa bestie de piatră zăcea căzută pe o parte, iar din piept îi ieșea ceva ce aducea cu niște coaste rupte și stâlcite. Silueta monstrozității era oarecum scheletică, cu membrele nefiresc de lungi crescute din umeri de granit. Pe fața ca o săgeată, ochii de un roșu-închis păreau făuriți dintr-un foc arzând în profunzimea pietrei. Se stingeau.

Chiar și după atâtea veacuri, Kalak se cutremură văzând un clastotrăsnet atât de aproape. O mână de-a bestiei avea lungimea trupului unui om. Astfel de mâini îl uciseră înainte și nu-i plăcuse.

Firește, moartea nu-i plăcea aproape niciodată.

Ocoli creatura, alegându-și cu mare grijă calea pe câmpul de luptă. Câmpia era un loc al bolovanilor și al stâncilor cu forme nefirești – în jurul lui Kalak se înălțau coloane dăltuite de natură –, iar leșurile împânzeau pământul. Puține plante creșteau acolo.

Colții de stâncă și movilele de piatră purtau nenumărate cicatrice. Prin locurile unde luptaseră Undeuntorii, stâncile erau sfărâmate, distruse. Uneori, ceva mai rar, trecea pe lângă gropi cu forme bizare, pline de crăpături, rămase în urma clastotrăsnetelor care intraseră în luptă smulgându-se din piatră.

Multe dintre leșurile din jur erau omenești; multe nu erau. Sângele se amestecase. Roșu. Portocaliu. Violet. Cu toate că niciunul dintre trupurile căzute în jurul lui nu se clintea, în aer plutea, neclar, un amestec pâcios de sunete.

Gemete de durere, urlete de suferință. Din rarele petice de vegetație sau din mormanele de cadavre mistuite de foc se înălțau rotocoale de fum. Până și câteva bucăți de stâncă ardeau mocnit. Prăfuitorii făcuseră treabă bună.

„Dar eu am supraviețuit“, se gândi Kalak, ducându-și mâna la piept și grăbindu-se către locul întâlnirii. „De data asta chiar am supraviețuit.“

Ceea ce era periculos. Când murea, era trimis înapoi, n-avea de ales. Dar și când îi supraviețuia Devastării trebuia să se-ntoarcă. Să se ducă înapoi, într-un loc care-l îngrozea. Într-un loc al durerii și al focului. Dacă se hotăra... să nu meargă acolo?

Gânduri periculoase, poate gânduri trădătoare. Își continuă drumul, grăbindu-și pașii.

Locul întâlnirii era în umbra unei stânci imense, o turlă înălțată către cer. Ca de obicei, îl aleseseră împreună, toți zece, înaintea luptei. Supraviețuitorii trebuiau să-și croiască drum până acolo. Însă, în mod bizar, dintre toți ceilalți nu-l aștepta decât unul singur. Jezrien. Oare ceilalți opt muriseră, cu toții? Se prea poate. De data asta, lupta fusese năprasnică, una dintre cele mai cumplite. Dușmanul era din ce în ce mai dârz.

Ba nu. Kalak se încruntă când ajunse la baza turlei. Acolo stăteau, mândre, șapte săbii magnifice, înfipite în solul stâncos. Fiecare era o capodoperă de o formă grațioasă, inscripționată cu glife și desene. Le recunoștea pe toate. Dacă stăpânii lor ar fi murit, Armele ar fi dispărut fără urmă.

Acelea erau armele puterii, mai presus chiar și decât Cristalsăbiile. Erau unice. Prețioase. Jezrien stătea în afara inelului lor, privind către răsărit.

— Jezrien?

Silueta în alb și albastru îi aruncă o privire. Chiar și după atâtea veacuri, Jezrien părea tânăr, un bărbat de numai treizeci de ani. Barba lui neagră și scurtă era tunsă cu grijă, deși hainele cândva superbe îi erau arse și pline de sânge. Se întoarse spre Kalak, încrucișându-și brațele la spate.

— Ce-nseamnă asta, Jezrien? îl întrebă el. Unde sunt ceilalți?

— Au plecat.

Vocea lui Jezrien era calmă, adâncă, egală. Deși nu mai purtase coroană de secole, își păstrase purtările regești. Părea să știe întotdeauna ce-avea de făcut.

— Ai putea spune c-a fost un miracol. De data asta, n-a murit decât unul dintre noi.

— Talenel, zise Kalak.

Sabia lui era singura pe care n-o vedea.

— Da. A murit apărând trecerea aia de lângă fluviul nordic.

Kalak dădu din cap.

Taln avea tendința să-și aleagă bătălii aparent lipsite de speranță și să le câștige. Și mai avea și tendința să moară în timp ce-o făcea. Deja ar fi trebuit să se întoarcă acolo unde stăteau, între Devastări. Locul coșmarurilor.

Kalak își dădu seama că tremura. Când devenise atât de slab?

— Jezrien, de data asta nu mă pot întoarce, zise rostind cuvintele în șoaptă, apropiindu-se și încleștându-și mâna de brațul celui lalt. Nu pot.

Și, când recunoscu asta, simți că-n el se rupea ceva. Cât timp trecuse? Secole, poate chiar milenii de tortură. Era atât de greu să le ții socoteala. Focurile alea, cârligele alea, înfigându-i-se din nou în carne în fiecare zi. Pârjolindu-i pielea brațelor, apoi arzându-i grăsimea, apoi pătrunzând în os. Simțea mirosul. Atotputernicule, îl *simțea!*

— Lasă-ți sabia aici, spuse Jezrien.

— Ce?

Jezrien arată către inelul de arme.

— Am fost ales să te-aștept. Nu eram siguri c-ai supraviețuit. S-a... luat o hotărâre. E timpul să se pună capăt Pactului-Jurământ.

Kalak simți împunsătura ascuțită a groazei.

— Ce-o să ne facem?

— Ishar crede că, atâta vreme cât unul dintre noi e încă legat de Pactul-Jurământ, asta e de-ajuns. E posibil să ne aflăm la sfârșitul ciclului Devastărilor.

Kalak se uită în ochii regelui nemuritor. De pe un micptic de pământ din stânga lor se înălța fum negru. De dincolo de el îi urmăreau gemetele muribunzilor. Acolo, în ochii lui Jezrien, Kalak văzu suferință și amărăciune. Poate chiar și lașitate. Era un om atârnat de-un stei cu un fir de ață.

„Atotputernicile din ceruri“, se gândi Kalak. „Și tu ești dăruit, nu?“ Așa erau cu toții.

Kalak se apropie de o margine unde o culme prelungă domina o parte din câmpul de luptă.

Erau atât de multe leșuri, iar printre ele mergeau cei vii. Oameni în veșminte rudimentare, ducând sulite cu vârfuri din bronz. Printre ei erau alții, în armuri scânteietoare. Un grup trecu pe lângă el, patru bărbați în haine zdrențuite din piele tăbăcită sau dintr-o piele de calitate tare proastă, alăturându-i-se unei siluete puternice, în armură argintie, cu un model uluitor de complicat. Ce contrast!

Jezrien veni lângă el.

— Toți văd în noi niște zei, șopti Kalak. Se bizuie pe noi, Jezrien. Suntem tot ce au.

— Îi au pe Radianți. Ar trebui să fie de-ajuns.

Kalak clătină din cap.

— Asta n-o să-l țină legat. Pe dușman. Va găsi o cale s-o ocolească. Știi c-o va face.

— Poate.

Regele Heralzilor nu-i mai oferi nicio explicație.

— Și Taln? întrebă din nou Kalak.

Carnea arzând. Focurile. Durerea, iar și iar și iar durerea...

— Mai bine să sufere unul singur decât zece, șopti Jezrien.

Părea atât de rece. Ca o umbră născută din căldură și lumină căzând peste cineva onorabil și sincer, aruncându-i în urmă această copie întunecată.

Jezrien se întoarse la inelul de săbii. Propria sa Armă căpătă substanță în mâinile lui, apărând din ceață, umedă de condens.

— S-a hotărât, Kalak. Vom merge pe căile noastre și nu ne vom căuta unii pe alții. Săbiile trebuie să rămână aici. Pactul-Jurământ se termină acum.

Își ridică arma și o înfipse în stâncă, alături de celelalte șapte.

Și șovăi, cu ochii la ea, apoi își înclină fruntea și îi întoarse spatele. Ca și cum i-ar fi fost rușine.

— Ne-am ales de bunăvoie această povară. Ei bine, dacă vrem, ne putem hotărî s-o lepădăm.

— Și ce-o să le spunem oamenilor, Jezrien? Întrebă Kalak. Ce vor spune ei despre ziua de azi?

— E simplu, răspuse celălalt, îndepărtându-se. O să le spunem că, în sfârșit, au învins. E o minciună care nu cere aproape niciun efort. Cine știe? Poate se va dovedi că e un adevăr.

Kalak îl privi îndepărtându-se, pierzându-se în peisajul pârjolit. În cele din urmă, își invocă propria sabie și o împlântă în stâncă, lângă celelalte opt. Îi întoarse spatele și plecă în direcția opusă celei în care pornise Jezrien.

Și totuși, nu se putu împiedica să privească peste umăr la inelul de săbii și la singurul loc gol. Locul unde ar fi trebuit să se afle cea de-a zecea.

A aceuia dintre ei care se pierduse. A celui pe care-l abandonaseră.

„Iartă-ne”, se gândi Kalak, apoi plecă.